

[Johs. Christiansen.]

tragtes som faldende ind under Huslejevovens Fremlejebestemmelser, men jeg ved ikke, om det er Tilfældet.

Aidt: Naar man af alle Kræfter ønsker at modarbejde en Sammenhobning af Mennesker i de enkelte Bykvarterer, er det vel naturligt, at man kan nære nogen Tvivl med Hensyn til det forsvarlige i med store Pengemidler at friste til en højere Udnyttelsesgrad af de i Forvejen tætbefolkede Ejendomme i de store Byer. Men i Dag gælder det at fremskaffe saa mange Boliger som muligt og saa hurtigt som overhovedet muligt, fordi vi har Bolignød. Det Forhold maa man bøje sig for og samtidig affinde sig med den Kendsgerning, at der sker og endnu en Tid fremover maa ske store Forsyndelser mod den Helhedsplan, som man for længst burde have lagt for Udviklingen af vore Byer. Samtidig med at vi skal udnytte alle Muligheder for at fremskaffe Boliger, maa det dog være vor Pligt i videst muligt Omfang at søge at undgaa de Forsyndelser, som sker og som vil ske ogsaa med dette Forslag, og som i en senere Tid vil føles stærkere og huskes bedre end alle de Bestræbelser, vi gør os for at skaffe Boliger frem for enhver Pris.

Jeg mener derfor, at denne Lovs Bestemmelser ikke bør gøres generelle, og i Særdeleshed vil jeg anbefale, at der i de tættest befolkede Omraader af København bliver ført en særlig skarp Kontrol med, hvordan den her foreslaaede Lovgivning udnyttes med Hensyn til Indretning af Lejligheder i Kældere og i Tagetager.

En Deling af ældre, store Lejligheder mener jeg bør tilraades overalt, hvor Indenrigsministeriet skønner det forsvarligt. Der er ingen, der kender den fremtidige Udvikling paa Byggeriets Omraade, men de fleste Mennesker foretrækker vel at faa nye Boliger i nye Huse fremfor i ældre. Jeg vil derfor tilraade, at Bestemmelserne i Lovforslaget her kun kommer til at gælde 2 Aar og ikke som foreslaaet 4 Aar. Bliver det nødvendigt, kan Loven jo til sin Tid forlænges.

Paa eet Omraade finder jeg, at Lovforslaget sætter for snævre Grænser. Det gælder Bestemmelserne om Perioden for Bygearbejdernes Gennemførelse, 1. November til 1. Marts. For de Tilfælde — og det er vel

de fleste —, hvor det drejer sig om Indretning af Lejligheder i Tagetager, kan Bestemmelsen virke uheldigt. Derfor bør der løsnes noget. Pudsarbejde, Betonstøbning til Badeværelser og W.C. o. lign. egner sig ikke til Udførelse i Frostperioder, og med Hensyn til Besparelse af Arbejdskraft i den omtalte Periode gælder det jo, at de Arbejder, der er Mulighed for at udføre under et Ombygningsarbejde i en Frostperiode, f. Eks. Snedker- eller Malerarbejde, lige saa vel kan holdes i Gang i de Nybygninger, der staaar færdigpudsede, inden Vinteren sætter ind.

Det er jo Tanken i videst muligt Omfang her at benytte Materialer af en saadan Beskaffenhed, at de vanskeligt vil kunne benyttes til Nybyggeri, og det er efter min Mening helt i sin Orden, idet Nybyggeri er den Vej, vi skal frem for saa hurtigt som muligt at afhjælpe Bolignøden.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa min Gruppes Vegne anbefale Lovforslaget.

Søren Olesen: Naar der er den Boligmangel, som der er, er det rimelig, at man ser sig om efter Muligheder for at forøge Lejlighedernes Antal. Det vilde derfor ogsaa være urimeligt, om man stillede Ombygninger, Indretning af Lejligheder i Tagetager o. lign. lige med andet Boligbyggeri, hvad angaar Statslaan dertil. Jeg synes, at det i nogen Maade ser ud, som om man har ment, at det kun var et Spørgsmaal om Penge, hvor der var Tale om disse Ombygninger og Indretninger af flere Lejligheder i ældre Huse. Det tror jeg ikke er Tilfældet. I mange af den Slags Ejendomme kan man egentlig godt faa et Tillægsbyggeri finansieret, fordi disse Ejendomme i Forvejen ikke er saa højt belaaente. Jeg tror, at det meget mere er Materialesituationen, der træder hindrende i Vejen, det vil sige dette, at der ikke er fri Adgang til at købe Materialer, men at der skal søges derom, ligesom det er Tilfældet med Byggetilladelse. Dette gør, at en Del Mennesker afholder sig fra at begynde paa et saadant Arbejde. Vi ved jo, hvor omstændeligt det er med alle disse Myndigheder, som Sagerne skal igennem, først de lokale og siden de Myndigheder, som hører under Indenrigsministeret, og naar man saa tillige skal søge Statslaan, bliver det en uhyre lang Vej, inden man kommer til Ende med det. Hvis man kunde